

YÜKSEK ŞUUR

YÜKSEK ŞUUR BİLİMLERİ DERNEĞİ DERGİSİ

MAYIS 2017 YIL 1 SAYI 5

Gözlemlerin Sonunda Nötr'e Ulaşmak İçin - A. Cemal Gürsoy

Şuur Kafamızın İçinde Değilse, Kafamız Şuur'un İçinde Olabilir mi? - Cüneyt Gültakın

Öküsürük Şuur'u Alabilir miyim? - A. Onur Sevinç

Eşzamanlılık – Ceylan Öztürk

Şuur'a Dair - Merve Ay

Şüphe ve Benliklerle Mücadele - Ecmel Polat

Bu Gezegende Kozmik Tohum Olmak – Lusi Çulcu

YÜKSEK ŞUUR

YÜKSEK ŞUUR BİLİMLERİ DERNEĞİ
DERGİSİ

Dernek Adına Sahibi ve Sorumlu Müdür

A. Cemal GÜRSOY

Genel Yayın Yönetmeni

Cüneyt GÜLTAKIN

Yayına Hazırlık /Teknik İşler

ve

Yayın Kurulu

A. Onur SEVİNÇ

Cüneyt GÜLTAKIN

Berna KAMACI

Hande ERSOY

Nahid GÜREL

MAYIS 2017

Sayı: 5

Yüksek Şuur Bilimleri Derneği
Asmalı Mescit Mah. Oteller Sokak No : 9/1
Tel : +90 (212) 245 22 26
e-mail: info@yukseksuurbilimleridernegi.com

www.yukseksuurbilimleridernegi.com
www.yukseksuuraakademi.com
www.yukseksuur.com
www.ahmetcemalgursoy.com

Yüksek Şuur'da yayımlanan, yazar veya çevirmenlerimize ait herhangi bir yazı, çeviri, makale veya haber izin alınmadan basılı olarak ya da internet ortamında kullanılamaz, çoğaltılamaz ve yayınlanamaz. Sitemizde yer alan içeriklerin izinsiz kullanımı halinde muhataplar hakkında hukuki yollara başvurma hakkımız saklıdır. Kapak Fotoğrafı pexel.com'dan alınmıştır.

İÇİNDEKİLER

3

Merhaba
Yüksek Şuur

4

Gözlemlerin Sonunda Nötr'e Ulaşmak İçin
A. Cemal GÜRSOY

6

İlahi Nizam ve Kainattan
YŞBD

8

**Şuur Kafamızın İçinde Değilse, Kafamız
Şuur'un İçinde Olabilir mi?**
Cüneyt Gültakin

11

Öksürük Şuur'unu Alabilir miyim?
Avni O. Sevinç

12

Eşzamanlılık
Ceylan Öztürk

20

Şuur'a Dair
Merve Ay

22

Şüphe, Ben'lerle Şuurlu Yaşamak
Ecmel Polat

24

Bu Gezegende Tohum Olmak
Lusi ÇULCU

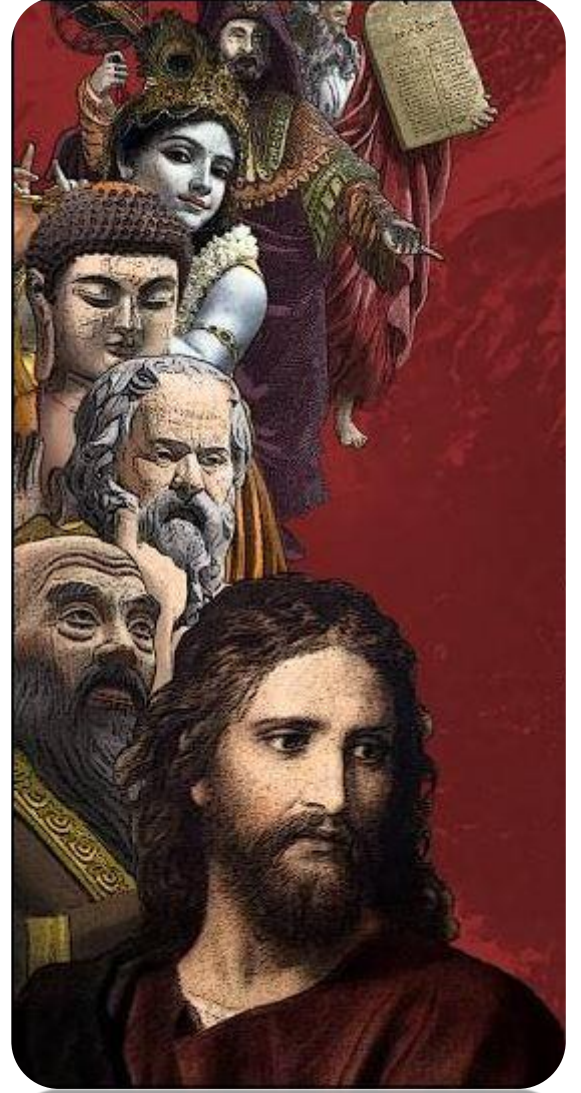
Yüksek Şuur, e-dergi biçimiyle yayın serüvenine mayıs ayında beşinci sayısı ile devam ediyor. Bu ay derlenen yazılar genel olarak şuur paydasında birleşiyor. Şuurun madde aleminden daha ötelere hedeflenişinin bilinciyle yazılarımızı kaleme aldık.

Şuurun, kendini bilmenin sözünü ettik bu sayıda da bundan sonra da edeceğiz. Eşzamanlılıkların ardında yatan şuur durumlarını araştırdık bir yazımızda, başka bir yazımızda kozmik tohum olmak üzerine düşündük... Kitap özetleri bölümümüzde ikinci beyin üzerinden şuura bakmayı denedik ve insan denen varlığın başka bir yönünü dergimiz sayfalarına taşıdık.

Madde aleminde soyut olarak bilinenlerin de birer madde özü taşıdığı bilgisiyle şuurun da ince, yüksek bir madde olduğunu düşünüyoruz. Şuur madde aleminde tohumlanan ve üst bir aleme iletilecek bir bayrak gibi elden ele taşınan bir emanettir, diye biliyoruz. Mineralden bitkiye, bitkiden hayvana, hayvandan insana ve daha ötelere yol tutan bir akışın büyük planındayız.

Madde cevherinin bir sistem olarak incelenişi kadim bilgeliğin tarafından da bilim tarafından da gerçekleştirildi. Çağdaş ruhçu akımlar ve bilim araştırmalarını sürdürüyor. Büyük bir akın var, güneşlerden doğup güneşlere giden bir akın... Bilgelik de bilim de yıldızlardan gelip yıldız olacağımız konularını konuşuyor. Araçlar, yöntemler, anlatımlar, tanımlamalar farklı farklı olsa da bu böyle.

Yüksek Şuur'un her sözcüğü, yüksek şuurun özlemidir. Dergimizin her yazısı yüksek şuura bir mektuptur. Yolumuz ışıktan başkası değil, yavaş gidenlere de koşmaya çalışanlara da selam olsun.

Gözlemlerin Sonunda Nötr'e Ulaşmak İçin...

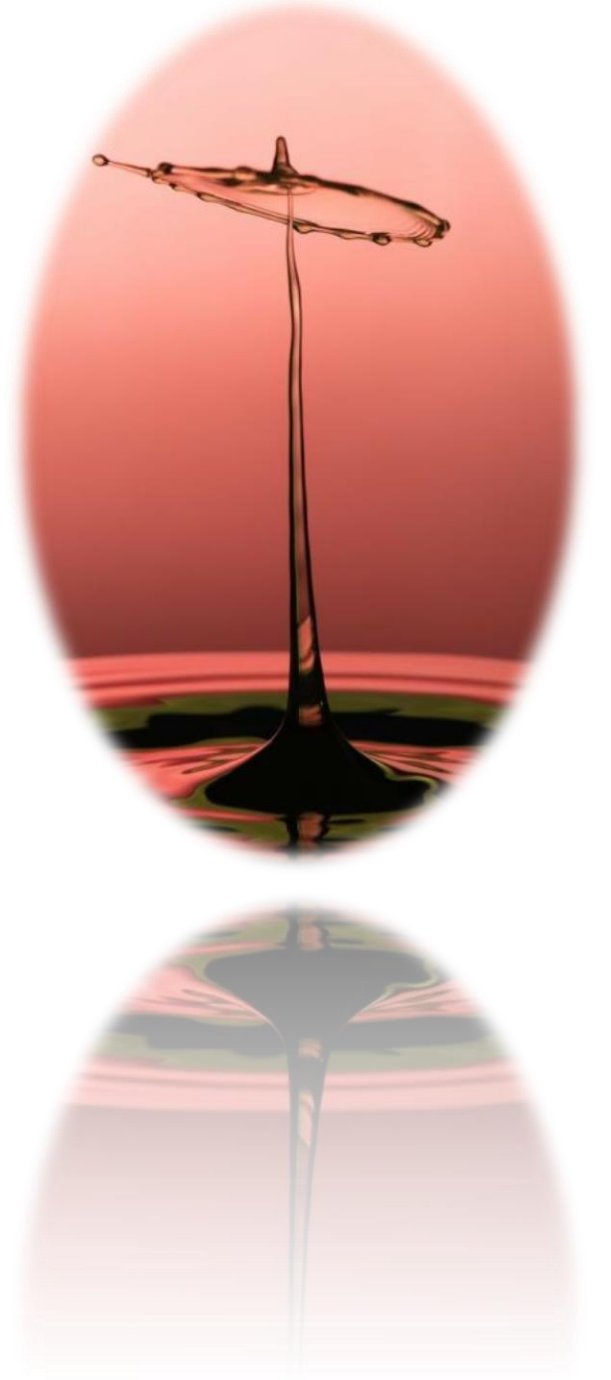
Ahmet Cemal Gürsoy

Madde denen enerjinin görünümünde ve karşılaşmalarından kurulmuş var oluşlar düzenindeyiz. Gözlemci hale gelip bilinen sonuçların ötesinde yeni olasılıklar yaratmak da şuur denen yeni enerji haline düşüyor. Alışverişin sonunda ortaya çıkan düalite değerleri ile ruh varlığı yeni var oluşlar yaratıyor.

İdrak, maddenin doğasında var her iki değer içinde ayrı ayrı kullanıyor. İfade ve uyumda insan formu bir kutsal anlatıcı rolüne bürününceye kadar, farklılaşmış şuur halleri sürüp gidiyor. Retorik, hatiplik gibi melekeleri iyi kullanmaya başlayınca aldığımız nefes değişiyor, düşünme biçimimiz ve anlayışımız yeni kompozisyonlara dönüşüyor. Bu önü alınmaz evrensel yapılar ile bilmenin ve yapmanın da sınırları da gelişiyor...

Bu kadar kusursuz işleyen ilahi düzende niçin nötr olmak önemli... Gözlemci olmak, kaçınılmaz ise sonuçlar kısmı neye hizmet ediyor? Biz bilerek ya da bilmeyerek neyin parçası olmak için her an yeniden doğuyoruz... Bu kusursuz "doğu" gerçekler ile bize neyi anlatmak istiyor? Sadece bir yön olmanın ötesinde bir kavram ...

Potansiyel mükemmellik hali saf şuur ve ışığın görünümlerinden oluşmuş ışık ise, alemler boyunca kendini bilmek isteyecek, hareket edecektir. İşte bizim nötr olmamız gereken yasa budur. Hareketin kendisi kendi icaplarını oluşturan bu yolları açan tesirleri hareketin ilerlemesini sağlayan dinamikleri oluşturmakta. Her anın içine tohumlanan kendini bil ve hareket et yasası durma, yargılama yerini gör der... Her görüş ve gözlem hali bir parça eksik ve acı dediğimiz yeni madde formlarını peşimize takıp dursa da, durmayan değişim hali son nokta koymadan yürümenin bunun bir var oluşu uzlaştıran baştaki düalite değerlerine hareketi öğreten bu haldir.

İşte bizim terapötik yöntemler kullanarak hareketi şifalandırma istek ve yükümlülüğümüzün öykülerini yazmaya başladığımız yer.

Aktif, pasif, nötr bu kadar basit mi yaratılış? Kesinlikle hayır. Ama iyileştikçe hareketle uzlaşıp bilmeye başlayınca bakmaya başladığımız her yönde şifalanacak kaderleri görmeye başlarız.

Nötr ne diyor, o anın özellikle senin görmen gereken de eksik bir parça kalmasın. Hareketin tekamül etme isteğinde anlayışın yetersiz yargılar çıkarmasın. Yaratılış ile uzlaş, buna senin de dahil olduğun şuur planlarının da ihtiyacı var.

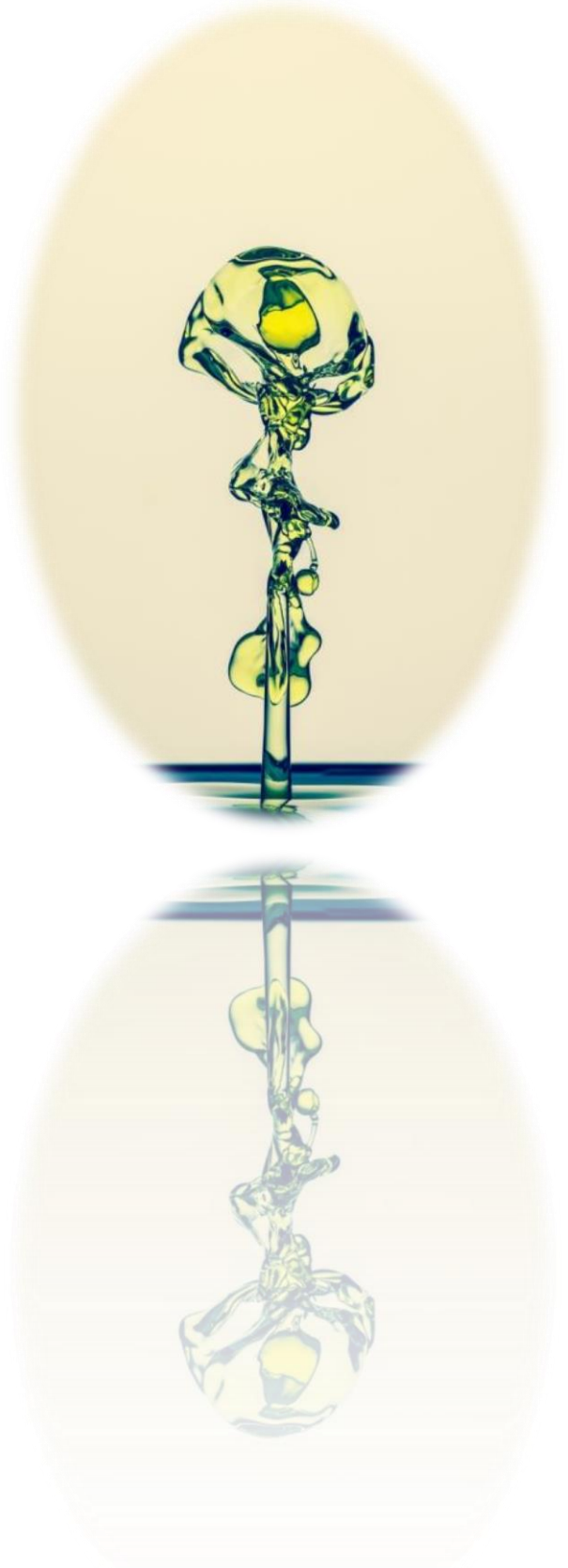
Acılarına, travmalarına methiye düzersen bu gereklilikleri senin hareketin doğasında birim bir değerken üzerine düşenler olarak almazsan ıstırapı yaşar ve yaşatırsın. Yaratılış gözlemci olmak zorundadır. Her yöne hareket eden doğasında saklı düzenin yansımalarına farklı cevaplar bulup değer üretmek zorundadır.

İnsan dediğimiz istasyonda şefkat göstermek, nötr denen adaletli kucaklamanın bizim psişemize uyum getirdiğini fark etmek durumundayız. Şu an baktığımız her şeye tek yönlü bir çıkarsamayla bakamayız. Kanunlar var, icaplar ile uyumlanmış karşılıklı yasaları var. Her şeyi bir kenara bırakıp beden denen aracımızın beyin hücrelerimizin şefkate doğruluk denen gözlem anının intibalarına ihtiyacımız var. Adalet ile ait olduğumuz tüm enerji parçalarını şu anın içinde entegre edecek duamız ile gözlem, nötr olacaktır...

Kutsal uzlaştırmacı nötr yasası bir icaptır. Geçmiş ve geleceği şifalandırıp bu anın içine toplar. Tedavisi objektif gözlemci olmaktır...

Hareket eden gerçeği görmeye, onun ile şuur anı olmaya hazırız. Biz bunu hatırladığımızda gerçek oluruz. Ruhtan doğar, ahenk ile uyumlanırsınız.

Işıkla,

Ruh, madde ile iştirak eder. “Şuurlu madde”yi, yâni varlığı kurar. Varlık da kendi ruhunun ve yardımcı varlıkların faaliyetleriyle, kaba maddelerden, kendisine ayrıca bir beden yapar. Ve bu beden vâsıtasıyla maddelere tesir eder. Kullandığı kabamaddelerle de kendi haricindeki diğer bedenlere tesir etmeksuretiyle, mâşerî plâna adımını atar. Ve hidrojen âleminin varlık safhasındaki tekâmül de bu ândan itibaren yürümeye başlar.

....

İnsan bedenine hâkim olan varlık, doğrudan doğruya, beyinhücrelerine ait yüz binlerce varlığın manyetik alanlarından oluşan manyetik alanlar sentezi üzerine müessir ve hâkimdir. Yâni, beden, beyin hücreleri tarafından idare edilir. Ancak, bu idare, bedenin varlığı olan ve bir ruha ait bulunan enerjiler topluluğunun, insan varlığının hâkimiyeti altındadır.

....

Varlığın beden dışı durumu, insanların şuurlarına direkt olarak çarpmaz. Çünkü insan, ancak, varlığın kendisine göndermiş olduğu tesirlerin bir kısmıyla şuurlanır ve kendisini yarım yamalak idrak etmeye çalışır. Kendisine gelmeyen kısımlarına ait bâzı belirsiz sezgileri bulunmakla birlikte, bunlar hakkında açık bir idrake sahip değildir. İşte insanların bazen derin bir iç murakabesi yoluyla sezebildikleri, “iç varlık, öz benlik, öz varlık” dedikleri şeyler, bedeninin dışındaki hakikî varlığının nispeten serbest durumlarıdır. Buna nispeten diyoruz; çünkü o ne kadar serbest olsa da, yine, tekâmülüne ait, dünyadaki vazifelerinin zorunluluğuyla, beden bütünü durumlarını izlemek, o durumların icaplarını yerine getirmek mecburiyetindedir. Bu, onun vazifesidir. Bedenin ölümüyle, bağlı olan kısımları bedenden çözülmekle sonra, serbest kalan kısmını da tam serbestliğiyle kullanamaz. Çünkü endirekt olarak, yâni bağlı olan kısımlarıyla, beden zorunluluklarından kendisini tamamıyla özgür kılamaz.

Bedene bağlı olan taraflarıyla bedenden aldığı izlenimlerin o âna özgü tekâmül zorunluluklarına göre hazmedilmesi, sonuçlandırılarak ruha yansıtılması gibi, kendisinin bedeni üzerindeki faaliyetleriyle daima meşgul edecek, mecburî uğraşı alanları vardır. Tekâmülün icaplarından olarak, varlık, kendisinde mevcut kıymetlerin ve kazanımların pek az kısımlarını ara sıra beyne yansıtır. İşte insanlar varlıklarının bu serbest taraflarından beyinlerine yansıyan bu tesirlere yine mahiyetlerini pek anlamaksızın dikkat etmişler ve onları “şuuraltı” diye ifadelendirmişlerdir. Şuhâlde, insandaki “şuur”; varlığın, bedene, daha doğrusu beyin hücrelerinin oluşturmuş olduğu manyetik alanlar sentezine doğrudan doğruya olan bağlantısıyla yansıyan kısımlarının tezahürüdür. Bir de varlığın –dediğimiz gibi– beden dışındaki idrakî bir konsantrasyon noktasında kalıp, beyin manyetik alanına bağlanmamış kısımlarına ait “şuur ötesi” sahası vardır ki, bunu da iki kısımda ele almak gerekir: Bunlardan biri “şuuraltı”dır; bu saha, varlığın geçmiş hayatlarına ait izlenimlerini içeren kısımlardır. “Şuurüstü” dediğimiz ikinci kısım ise; varlığın serbest kalan tarafının sürekli olarak ruhundan ve diğer varlıklardan aldığı tesirleri içermektedir. İşte şuur ile şuurüstü ilişkileri sonucunda, insanların, ruhî plândan, diğer varlıklardan aldıkları tesirler ile şuurları arasında ilişkiler ve alışverişler kurulur; beyin, aldığı ruhî tesirlerle, şuurüstüne bağlanır. Yâni, şuurüstü kanalından, kendisine, ruhanî plâna ait izlenimler gelir.

Şu hâlde, tesirleri asıl merkez olan şuur sahasından alarak kullanılmak üzere gerekli yerlere sevk eden sayısız sinir merkezleri vardır ki, bunlar, esas fonksiyonları bakımından, birer merkez değil, birer istasyondur. Ve organizmaya dağılan tesirler ayrı ayrı fonksiyonlar görse dahi, bunların kaynakları birdir ve daima birbirleriyle ilişkileri mevcuttur.

Şuur ötesinden gelen tesirler, varlığın beyin hücrelerinin manyetik kanalına doğrudan doğruya bağlı bulunan sahaya inerler. Oradan da, tekâmülün icaplarına göre, bedenin yaşaması için gerekli olan yerlerde kullanılmak üzere, sinir istasyonlarına gönderilirler.

Demek ki insanlar; bir, varlıklarından gelen bu tesirler ile, bir de çevrelerinden aldıkları tesirler ile daima karşı karşıya bulunmaktadır. İşte insan, öz varlığından gelen tesirler ile dünyadaki çevresinden aldığı tesirlerin dengesi içinde yaşar.

(İlâhî Nizam ve Kâinat, sf 87-88-89
Beşinci Baskı: İstanbul, Ocak 2016)

Şuur Kafamızın İçinde Değilse, Kafamız Şuur'un İçinde Olabilir mi?

Cüneyt GÜLTAKIN

"Ama işin özü zihin dediğimiz şeyin ne olduğunu daha bilimsel olarak bilmiyoruz."

Prof. Dr. Sinan Canan

"Bilinç nerededir? Bir 'yer' midir bilinç? Öyleyse nasıl bir yerdir? Bilinci Platoncu bir 'idealar alemi'ne yerleştirmiyorum. Bedenin bir açılımıdır. Dünya gezegeninde bedensiz var olamaz. (Parapsikolojideki tartışmalara kapalı kalmamak koşuluyla: Bilinç bu gezegende bir enerjiyle gösteriyor kendini!) Bedenin işlevlerine indirgenemez, ondan bir anlamda 'fazla'dır. Bilinç bedenin olduğu yerde 'gösteriyor' kendini."

Prof. Dr. Ahmet İNAM

Şuur da zihin de çağdaş bilim ve felsefe tarafından açıkça anlatılamıyor. Bilim ölçek olmadan algılayamadığı için şuur denen süper ince maddenin sonuçları karşısında doğal olarak kekeleyor. Felsefeciler de kavram ustalıklarıyla yere düşmeseler de şuur kayalığının sarp yamacında asılı kalmış durumda.

Şuur, kafamızın içinde değilse kafamız şuurun içinde olabilir mi? Şuur bilme ve zihin de düşünme hali midir? Yalnızca beden ve zihinden oluşmayabiliriz. Zihnimizi dolduran şeyler kadar olamayız. Zihin sürekli konuşur, tam burada bir soru sormak gerekir: Dinleyen kim?

Bilim, ölçek bulana kadar ilgilenmediği maddenin yüksek hallerini kuantum fiziğiyle yokluyor. Analitik kafa atomun içine büyük merakla dalıp şaşı kaldığından beri ortalık karışık.

Ama sistemik düşünen bilim insanları sezgilerinin ardına düştüler bile. Kimi kuramsal fizikçiler şuurun evrenin yapı taşı olabileceğini düşünüyor.

Peki, şuurun süper ince bir madde olduğunu kim söylüyor? Analitik düşüncenin üstünde görülen sistemik düşünce kadim bilgeliğin malıdır. Şaman bilgeler, gerçek firavunlar, bilge krallar, antik çağın filozofları, İskenderiye bilim insanları, kabalacılar, sufiler, gurular, zen üstatları sistemik düşünceyle kendilerini aşmışlardı. Onlar fiziğin duyuların işini yaptığını, fizikötesinin de duyular ötesinin işleri olduğunu biliyorlardı. Bilim öte aleme bakamıyor, ama öte aleme bakanlar bilimin alanına bakabiliyor. Hermes, evrende her şeyin titrediğini ve belli bir ritme doğru hareket ettiğini söyler. Titreşim prensibiyle

evrende her şey titrediğini ve bilgi taşıyan enerjininse, hem titreyip ve hem de salındığını açıklar.

Çin filozofları enerjinin hareket halindeki madde olduğunu üç bin yıl kadar önce biliyorlardı. 8. yüzyılda Harran'da Cabir Bin Hayyan atomun parçalandığında Bağdat gibi bir yeri yok edeceğini söylüyordu. Antik Çağ'da Roma İmparatorluğu hakimiyetindeki İskenderiye'de yaşayan ve döneminin en önemli bilim adamlarından biri kabul edilen Heron'un buluşlarından bazıları: otomatik açılan kapı, su otomatı, havayla çalışan org, yel değirmeni ve buhar motoruydu. Bilimin ölçemediği enerjilerin başka bir madde boyutu olduğunu henüz söyleyemeyiz. Atom altı fiziğindeki gelişmeler ve kuramsal fizik daha çok yol açacak. Ancak kadim bilgeliğe ve ruhsallıkla ilgilenen ciddi insanlara kulak vermeliyiz.

Kadim bilgeliği, ezoterik geleneği yok saymamak gerekir. Bu gün için idealizm, metafizik diye küçümsenen Hermes'ten, Platon'dan Bedri Ruhselman'a kadar insanlık tarihi boyunca ezoterik bilgi ışığında şuur kavramı anlatılageliyor. Bunlardan bir bölümüne bakalım:

Hermes, bilinç konusunda şunu söyler: "Ruhları ölümsüzlüğe götüren, dünya sınavında, iradelerini kullanarak, güçlerine dayanarak, acı çekerek elde ettikleri aydınlık bilinç'tir. Bu bilince kavuşabilmek için, yükselmeyi istemek yeter. Yükselen ruh, aydınlık bilincine dayanarak, tüm güzellik, tüm güç, tüm akıl olacaktır. Bu, ölümsüzlüktür."

Platon, Sokrates'in "gerçekliğin bir dışsallık sorunu olmadığı, tersine şuurda yattığı" biçimindeki büyük ilkesini başlangıç noktası olarak alır. Ona göre aydınlanmış insan bir yansıma olan duyular dünyasını, mağara benzetmesindeki gölgeleri, aşır idealar dünyasına ulaşan, gerçeği öğrenen şuurlu insandır.

Türkiye'nin ruhsallık alanında en ünlü ismi Bedri Ruhselman da "İlahi Nizam ve Kainat" kitabında şuur üzerine önemli bilgiler aktarır: "Ruh, madde ile iştirak eder. 'Şuurlu madde'yi, yâni varlığı kurar. Varlık da kendi ruhunun ve yardımcı varlıkların faaliyetleriyle, kaba maddelerden, kendisine ayrıca bir beden yapar. Ve bu beden vâsıtasıyla maddelere tesir eder. Kullandığı kaba maddelerle de kendi haricindeki diğer bedenlere tesir etmek suretiyle, mâserî plâna adını atar.

Ve hidrojen âleminin varlık safhasındaki tekâmülü de bu ândan itibaren yürümeye başlar."

İlahi Nizam ve Kainat, ruh ve maddenin öz olarak farklı olduğunu belirtir ve insanın beyin hücrelerini insan varlığı denen enerji topluluğunun yönettiğini açıklar:

"İnsan bedenine hâkim olan varlık, doğrudan doğruya, beyin hücrelerine ait yüz binlerce varlığın manyetik alanlarından oluşan manyetik alanlar sentezi üzerine müessir ve hâkimdir. Yâni, beden, beyin hücreleri tarafından idare edilir. Ancak, bu idare, bedenin varlığı olan ve bir ruha ait bulunan enerjiler topluluğunun, insan varlığının hâkimiyeti altındadır."

Kitaba göre "varlık" ruhun aracı olan bir tür enerjidir ve insanın şuurlanması ona bağlıdır:

"Varlığın beden dışı durumu, insanların şuurlarına direkt olarak çarpmaz. Çünkü insan, ancak, varlığın kendisine göndermiş olduğu tesirlerin bir kısmıyla şuurlanır ve kendisini yarım yamalak idrak etmeye çalışır. Kendisine gelmeyen kısımlarına ait bâzı belirsiz sezgileri bulunmakla birlikte, bunlar hakkında açık bir idrake sahip değildir. İşte insanların bazen derin bir iç murakabesi yoluyla sezebildikleri, 'iç varlık, öz benlik, öz varlık' dedikleri şeyler, bedeninin dışındaki hakikî varlığının nispeten serbest durumlarıdır."

Şuur üzerine bedeni ve bilinen maddeyi aşan düşünceler her zaman ilgi çekmiştir. İnsanın gizem peşinden koşma merakı ve sonu olmayan bir bilgi alanı farkında bile olmasa onu sağlıklı tutar. Her şeyi öğrenmek isteyen zihin amacına ulaşınca sirke gibi kabına zarar vermeye başlar. Zihinle sınırlanan bilinçler de olumsuzluklar ve şiddet girdabına sürüklenir.

Yeryüzünde deneyimlenen her şeyin yeryüzüne ait olması düşüncesi doğaldır. Ancak bu düşünce bir açıdan bakıldığında karamsar ve ürkütücüdür. İnsanı kapalı bir alana sokar ve bir sınır koyar. Zihin de hep bunların peşindedir, ama elde ettikten sonra hemen sıkılır. Oysa yeryüzü boyutunda deneyimlenen birçok şey bir üst boyutla ilişkilidir. Bu alan da insanın zihnini rahatlatır ve insana şuur genişliği kazandırır. Mevlana'nın "Sen okyanusta bir damla değil, damladaki okyanussun." sözü bu rahatlığı anlatır. Kafamızı bir şuur okyanusuna daldırır gibi oluruz.

Zihni düşünle beslemeli, zenginleştirmeliyiz ve onu özümüzden, Yüksek Benlik'ten gelen şuurumuz yönlendirmelidir. Şuur kendi hayatındaki olayları yönetebilmektir ve kısaca şuur kendini bilmektir.

Öksürük Şuur'u Alabilir miyim?

Avni O. Sevinç

-Canım, viks nerdeydi bulamıyorum banyoda.

+ İNK'nın içine baktın mı ? En son Çarşamba da kullanmışık ya ...

-Evet, orada da geçiyordu hatta kullanalım biz de demiştik öksürük şuur'unu. Ben viks diyorum o nerde asıl ?

- Geçen Salı temizlikçi gelmişti, bütün gölgeleri ve durağan enerjileri attığını söyledi, hatta enerji alanlarınızı falan da süpürdüm dedi.

+Bak sen şu temizlikçiye, baya ezoterik bir şey çıktı. Nereliydi bu ? Mısırlı mıyım demişti sanki dimi?

-Öyle bir şeydi sanırım, çöl insanı, bir ara dedelerim MU'dan geldi falan diyordu. Hatta orada toprağı varmış, şimdi her yerde apartmanlar oldu, gidip kutsal göklerden yerimi alsam burada temizlikçi olarak çalışmam diyordu.

+Bak bak, kutsal göklerde yeri de varmış ... Bu olay aynı Türkiye'ye çalışmaya gelen kendi memleketlerinde mesleği olan yabancılar gibi oldu şimdi.

-Biz burada daha kaba burnumuzla uğraşalım, viks diyelim, nefes ile ortak olalım diyelim, bizim Hatşepsut muydu ismi, neyse, göklerde yeri varmış.

+Yeri ne demek, kendi aralarında Yüksek Şuur diye dergi de çıkarıyorlarmış. Hatta şimdi şu beşinci sayıyı bana da attı, melek kanalından, gidip bakayım neler varmış.

Neler varmış ?

Kıyıya yakın bir köyde, köpek kendini daha derine gömmek için kazıyor. Etrafında yapılan çalışma ve birlik sevgisi çekiyor etrafımızdaki köpekleri. Bu dünyayı daha öncesinden beri bilen, planlarını yapan, yaşamdaki akışı izleyen ve kontrol eden, bu gezegenin tohumcuları ...

Köpek, kendini derine gömmüş. Aynı daha öncelerde İsa'nın yanında yürüyenlerin dediği gibi "Göklerin Egemenliği, tarlada saklı bir defineye benzer. Onu bulan yeniden sakladı, sevinçle koşup gitti, varını yoğunu satıp tarlayı satın aldı."

An'nın içinde var olan şuur ve idrak, bizim onu kendimize çekmemizi bekliyor. Bunu entelektüel olarak söylemiyorum dostlar ... Zaman kavramının göreceli olduğu hepimiz için aşikar, hızla zaman arasında bir ilişki olduğu da öyle. Yukarıyla aşağısının "zaman" kavramında farklı olması da oldukça normal. Bununla ilgili olarak kutsal kitaplarda birçok alegorik hikaye geçer. An'daki idraki ve şuur'u kendimize çekmek, onunla rezonans olmak için, yolda olmak yolu da yolculuklarda öğrenmek gerekiyor ...

Yüksek Şuur' un bir parçası olmak için, nefes almaya, sadeleşmeye, dönüşmeye, bütünleşmeye kısacası yola devam etmeye diyoruz ...

Mitolojinin doğuşundan bu yana insanoğlunu şaşırtan, telepati veya öngöründen daha gizemli bir fenomen türü vardır. O da hem imkansız hem anlamlı görünen ve tesadüfi bir olaydaki birbirleriyle bağlantısız iki sonuç zincirinin görünüşteki tesadüfi buluşmasıdır.

Arthur
KOESTLER

Gerçekten anlamsız tesadüfün sınırlarını uzatan rastlantısal bir olayın, insan hayatını kurtaracağı birçok örnekler vardır. İlahi bir düzenin işbaşında olduğunu kanıtlar nitelikte çok büyük yada şaka gibi vakalar yaşarız. Karşılaşmanın dinamiğinde meydana gelen olayların hiçbiri rastgele öylesine değildir. Hepsi belli bir araç, niyet ve merkezden kaynaklanır.

Karşılaşmalar bize, yaşadığımız olaylardaki saklı düzeni, kuvvetli bir niyeti, amacı, olaylardaki olağanüstü bağlantıları ve nasıl denk geldiğini günlük şuurumuzla anlama ve anlatmamız pek mümkün değildir.

Arthur Koestler'in The Challenge of Chance (Rastlantıların Savaşı) kitabında, bir Pazar sabahı iki alarma ragmen uyuyakalarak Londra'da evine giden her zaman ki trenini kaçıran İngiliz aktör sir Alec Guinness ile ilgili hikaye de vardır. O sabah bu tren tam da O'nun bineceği vagonu içeren bir kaza yapacaktır. Ve ilk uyandığında saati yanlış okumuş, hiç de geç kaldığını düşünmemiş, uyuyakaldığını fark etmemiş ve yetişmek için çaba içine girmemişti.

Life Dergisi 1950 Mart sayısında da Nebraska'da bir kilise korosunun bütün üyelerinin bir akşam prova için kiliseye geç geldiğini rapor etmişti. Programlanmış toplantı 19:20'den 5 dakika sonra binada patlama oldu. Kızlarının elbisesini ütülerken rahip ve eşi gecikmişti.

Üyelerin biri bir geometri problemini tamamlamak zorundaydı, bir diğeri kızını uykudan uyandıramıyordu, bir diğeri bir radyo programını bitirmeyi beklemişti. Bir başka üye arabasını çalıştıramamıştı. Liste bu

şekilde uzayıp gitmişti ve sonuçta meydana gelme ihtimali milyonda bir olan bir olay olmuş ve koro üyelerinin hiçbiri o sırada orada olmamıştı.

Atatürk, Churchill ve Hitler daha sonra tarihte rollerini oynayabilsinler diye, kaderin himayesi altında yaşamış görünüyordur. Kaderin aracı rastlantının faaliyetiydi. Rastlantının faaliyeti gibi görünen bir şey tarafından korunmuşlar, top ve mermiler onların dışında her şeyin üzerine yağarken hayatta kalmışlardı.

10 Ağustos 1915 te Conkbayır'da Mustafa Kemal'in tam kalbine bir şarapnel parçası isabet eder.Elini koyar Atatürk kan sızmaktadır. Yarbay Servet bey'den başkası fark etmez. Atatürk cephede duyulmaması adına sessiz kalmasını işaret eder. Sonrasında parçalanan saati Albay Von Sander'e hediye eder.

Churchill 1899 yılında sadece 20 yaşındayken Morningpost gazetesi muhabiri Güney Afrika'daki Boer savaşı haberini yaparken,treni saldırıya uğrar, raydan çıkar, iki saatten uzun süren çatışmayı örgütler.yakın mesafeden nasılsa vurulmaz. Hapsedilir, birkaç mahkumla kaçış planı yapar son anda hepsi vazgeçer, o duvardan geçip nöbetçilerin yanından yürür ve çıkar, birkaç gün aç susuz yürür, tükendiği sırada uzaktan gördüğü ışığa yaklaşır. Kapiyı açan tek İngiliz sempatizanı John Howard onu kaçırrı ve ülkesine kahraman olarak gitmesini sağlar. Bununla beraber aslında onların hayatları da bizlerinkinden çok farklı değildi. Bizler de tesadüf diyerek geçtiğimiz pek çok rastlantısal müdahalelerin tecrübesinden geçeriz. Tesadüf diye bir şey yoktur. Anlamlı karşılaşma vardır.

İç dünyamız hazır olduğunda öyle karşılaşmalar yaşarız ki bunlar yaşamımızı değiştirecek nitelikte olabilir. Yaşamda her şeyin bir anlamı ve nedeni vardır. Fakat sebep sonuç bağlantıları her zaman görünür değildir. Ve bizim göremememiz, O'nun olmadığı anlamına gelmez.

Sebep sonuç bağlantısını göremediğimiz için tesadüf demekteyiz zaten. Aslında bu bir bütün, bağlantılı ve senkronize bir durumdur. Bizler, her birimiz tamamlanmak ve bütünlenecek üzere yaşamımızda bir dizi deneyime çekiliriz.

Okült açıdan, evrendeki her şey aynı kaynağın uzantılarıdır. Her şey her şeyle bağlantıdadır, birbirinin içindedir ve birbirini yansıtır. Yaşamda hiçbir şey rastlantı değildir ve nedensiz gerçekleşmez.

Eşzamanlılık İlkesi; etki ve tepkinin, zaman ve mekan algımızın çok daha ötesinde gerçekleştiğinin göstergesidir. Gidilecek yer ihtiyaçsızlık noktası olmakla beraber gerçekte öz değerimizin bu olduğunun farkında olmadığımız için olanların kendimizle ilişkisini bir türlü kuramayız.

Her birimiz bir gizemle karşı karşıyayız. Bu kainatta doğduk , büyüyörüz, çalışıyoruz, aşık oluyoruz ve hayatımızın sonunda ölümle yüz yüze geleceğiz. Ancak tüm bu etkinliklerin arasında sürekli karşı konulmaz bir dizi sorularla karşılaşmaktayız: Kainat ne demek? Kainatın amacı nedir? Biz kimiz ve yaşamımızın anlamı nedir?

Bilim bu sorulara cevap vermeye çalışır, çünkü kainatın neden yapılmış olduğunu, maddenin ilk nasıl yaratıldığını ve yaşamın nasıl başladığını keşfetmek her zaman bilimin ilgi alanı dahilinde olmuştur.

Bilim atomun iç yapısını ortaya çıkarmış, DNA molekülünün geometrisini incelemiş, kara deliklerin gizemlerini açıklamış olabilir. Ama çölde güneşin doğuşunu izlerken duyduğunuz şeftali kokusuna, yüreğinize damla damla dolan, kana kana içtiğiniz o turuncu sarı ışığa, sevgiye... ait izlenimlere” ne katabilir? Çocukluk anılarımıza ne kadar ışık tutabilir ki ?

Bir tarafta hayatımızın, şiirin, sanatın ve mistikliğin o yakınlığı ve sıcaklığı; öteki tarafta bilimin nesnel keşifleri ve açıklamaları var. İlkinde heyecan, güzellik, merak; diğerinde şuurun bazı karmaşık elektro kimyasal reaksiyonların üst tecellisi, hayatın rastgele moleküler süreçlerin ürünü ve kainatın bir kaza eseri olma olasılığı var.

Kainat ve bizim kainattaki rolümüz hakkında, öznel ve nesnel yaklaşımlar arasında doldurulamaz bir uçurum olduğu açıkça görülmektedir. İlk bakışta, bilimsel kuramların insan tecrübesiyle renklendirilebilmesinin veya şiirin gücünün bilimsel nesnelliğin gerektirdiği keskinliği kazandırabilmenin mümkün olmadığı zannedilebilir. Basit bir dille söylersek, bu iki dünya birbirinden çok ayrı görülebilir.

İÇ VE DIŞ DÜNYALAR ARASINDA BİR KÖPRÜ KURULABİLİR VE EŞZAMANLILIKTA BİR BAŞLANGIÇ NOKTASI OLABİLİR. ÇÜNKÜ EŞZAMANLILIK ŞU ANA KADAR GERÇEKLİK DİYE KABUL ETTİĞİMİZ HER ŞEYİN DOKUSUNDA ADETA BİR KUSUR GİBİ ZATEN VARDIR.

EŞZAMANLILIK, DOĞANIN OYUN KAĞIDI DESTESİNDEKİ JOKERLERİDİR. ÇÜNKÜ BU OLAYLAR, KURALLARA UYMAI RED EDERLER VE KAINATTAKİ KATİYETİ ARAYIŞIMIZDA, BİZLERİN ÖNEMLİ HAYATI İPUÇLARINI GÖZDEN KAÇIRMIŞ OLABİLECEĞİMİZE DAİR BİR TAKIM İMALAR DA OLABİLİR.

Hayattaki rastlantıları inceleyen ilk araştırmacılardan biri, açıklanmamış olay gruplaşmaları ve örtüşmeleri bir araya getiren Avusturyalı biyoloji uzmanı Paul Kammerer'dir. Kammerer yüzlerce tesadüfi olay tespit etmiştir. Kammerer trende, parkta veya işe giderken, birçok kıstasa göre, yaş, cinsiyet, ellerindeki taşıdıkları şeylere göre, yanından geçenleri tasnif etmiştir. Daha sonra bu verilerle, parametrelerle bazılarının zaman içinde belirli bir tarzda kümelenip kümelenmediğini bulmak için istatistiki testler uygulamıştır.

Kammerer'in merakını uyandıran tesadüf tipi, Mösyö de Fortgibu ve yılbaşı pastası hikayesinde örneklendirilmiştir. Mösyö Deschamps, Orleans ta bir delikanlı iken, Mösyö de Fortgibu ona bir parça plum puding (erik pastası) verir. On yıl sonra Paris'te bir restaurantta benzer bir erik pastası bulur ve bir parça alıp alamayacağını sorar. Fakat pastanın Mösyö de fortgibu tarafından ayırtılmış olduğunu öğrenir. Yıllar sonra Mösyö Deschamps özel mamulü erik pastası olan bir partiye davet edilir ve tam pastayı yerken, arkadaşlarına eksik olan tek şeyin bir Mösyö de Fortgibu olduğunu söylüyordur ki, işte tam o sırada kapı açılır ve ömrünün son demlerini yaşayan çok yaşlı bir adam içeri girer. Tabii ki o yaşlı adam, elinde yanlış adresle, yanlışlıkla partiye gelmiş olan Mösyö de Fortgibu dan başkası değildir.

ARDARDALIK ARDARDA GELEN OLAYLARIN HER BİR ÜYESİNİN DİKKATLİ BİR İSTATİSTİKİ ANALİZLE BELİRLENEBİLDİĞİNCE AYNI AKTİF KAYNAKLA İLİŞKİLENDİRİLMEKSİZİN ZAMAN VE

UZAYDA YENİDEN BİR ARAYA GELMESİ VEYA KÜMELENMESİ OLARAK TARİF EDİLEBİLİR.

Tekrarlayan olaylara dikkat etmemiz önerilir. Planların hedeflerin önüne çıkan engellerde kararlı durmak doğru bir hamle olabilir. Zorluklardan güçlenerek çıkmamızı sağlarlar. Ama ardı arkası kesilmeyen aksilikler ile adeta görülmez bir el tarafından engelleniyorsak, ne yapsak olmuyorsa da ısrarın anlamı yoktur. İşaretleri iyi okumalı ve akışa teslim olabilmeliyiz. Zaten hayat felsefemiz bu olmalıdır. Elimizden gelenin en en iyisini yaptıktan sonra, senin iraden olsun deyip bırakmalıyız.

Eşzamanlılığın gerçek hikayesinin başlangıcı, iki önemli düşünürün Carl Gustav Jung ve Wolfgang Pauli'nin işbirliğine dayanır.

EŞZAMANLILIK KAVRAMI
PSİKOLOJİ VE FİZİĞİN
YAKLAŞIMLARININ ORTAK
PAYDASINDAN ORTAYA
ÇIKMIŞTIR.

Bu iki düşünürün hayatı ve eserleri, eşzamanlılığın gelişeceği ortak düzlemi içermektedir.

Carl Gustav Jung, İsviçre'nin Keswill köyünde 1875'de doğdu ve hastalıkla dolu yalnız bir çocukluk, rüya ve hayallerle dolu kendi içine kapanık bir gençlikten sonra ortaya sağlıklı, çok içen ve dışa dönük bir Tıp öğrencisi çıktı. Uzmanlık dalı olarak psikiyatriyi seçti. Wolfgang Pauli ise 1900'de iyi halli Viyanalı bir ailede doğdu. Babası Viyana üniversitesinde Biyokimya profesörü, annesi ise sanata ilgisi olan kişilerdi. Pauli gençliğinde okulda çok başarılı fakat peri masallarından korkan, korkak bir çocuk idi. 18 yaşında Münih Üniversitesi'ne başladı. Fizikte çok engin bir görüş sahibi olduğundan, eleştirilerinde gerçekten çok acımasız olabiliyordu. Bu nedenle genç adamın lakabı The Whip of God (Tanrının kırbağı) ve Frightful Pauli (Korkunç Pauli) olmuştu.

Einstein bile O'nun eleştirilerinden muaf değildi. Genç adam Einstein'ın görecelik teorisi üzerine yazdığı, bir kitap uzunluğundaki eleştirel makalesine Einstein şöyle cevap vermişti:

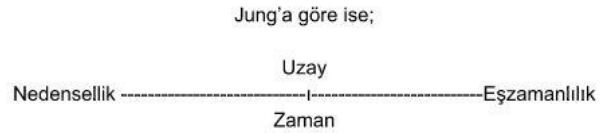
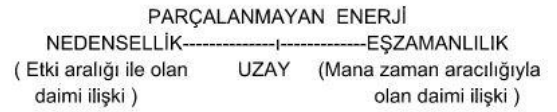
"Bu kadar olgun ve kapsamlı düşünülmüş bir çalışmanın yazarının 21 yaşında birisi olduğuna kimse inanmaz. Ben neyi takdir edeceğimi şaşıyorum. Fikir yürütmedeki psikolojik kavrayışını, matematiksel çıkarımlardaki kesinliği mi? Çok derin fizik bilgisini mi, sistematik sunuş yetisini mi, meseleyi tamamıyla incelemesini mi yoksa eleştirel yorumlarındaki kararlılığını mı, neyi takdir edeyim bilemiyorum.

Pauli hakkındaki bir diğer ilginç hikaye de 137 sayısı ile ilgilidir. Modern fiziğin en büyük ve hala çözölememiş gizemlerinden biri, ince yapı sabitinin değeridir. Çünkü tüm öteki sabitler ya son derece küçük yada son derece büyüktür. Fakat bu ince yapı sabiti $1/137$, son derece normal ve insani boyuttadır. 137 sayısı ve kainat ölçeğindeki yeri Pauli'de merak uyandırmıştı ve hala modern fizikçileri şaşırtmaktadır. O sayı Pauli'nin ölümü ile birlikte götüreceği bir gizemdir. Çünkü hastaneye yatırıldığında oda numarası 137 idi ve Pauli bunu öğrendiğinde "buradan asla çıkamayacağım" demişti. Pauli Prensibine göre, Kainatın temelinde, kuantum seviyesinde kozmik bir ilişki yatar.

Bu kuantum seviyesinde, tabiatın tamamı soyut bir dans halindedir. Elektronlar, Proton, Nötron ve diğer parçacıklar ASİMETRİK DANS GRUBUNU oluşturur. Asimetrik dans grubundaki öğeler yer çekimi ile kavga halindedir. Mezonlar ve Işık fotonları. Asimetrik dans grubunda dansın tabiatı aynı enerjiye sahip partikülleri, ayrı tutma etkisine sahiptir. Bir atomu, başka bir atomdan farklı kılan özelliklerdir. Güneşler, kara delikler ve diğer tüm farklı madde bileşenleri...

Simetrik dans'a ise süper akışkanlar, ışık, lazerin yoğun ışımasında gördüğümüz şey örnek gösterilebilir. Simetrik dans'a ise süper akışkanlar, ışık, lazerin yoğun ışımasında gördüğümüz şey örnek gösterilebilir. Asimetrik dans yerçekimi ile her zaman kavga halindeyken, simetrik dans grubu böyle olmayabilir.

Kuantum Fiziğine göre; evren, bağlantılardan oluşan dinamik bir ağıdır. Atom altı parçacıklar, birbirlerinden ayrı şeyler değillerdir. Sadece diğer şeylerle bağlantıya geçtiklerinde anlam ve kimlik kazanırlar. Gözlemlendikleri ana kadar dalga yada parçacık tüm olası hallerde bulunurlar. Bizler de sonuç olarak bu havuzdan yukarıya yükselen tabloyu gözlemlemekteyiz. Fizikçi Nicki Herbert dünyayı, sadece biz baktığımız zaman madde görüntüsü veren, aslında durmaksızın akan bir dalga çorbası olarak ifade etmektedir.

Elektronlar birbirleriyle çarpıştıklarında girişim örnekleri meydana getirirler. Yani hem parça hem dalga özelliği gösterirler. Bu bukalemun özelliği bütün atom altı parçacıklar için geçerlidir. Bu iki özelliği gösteren şeylere fizikçiler "quanta" demektedirler ve evrenin ana dolgusu olduğuna inanmaktadırlar. Belki de en hayret verici olan, Midas'ın dokunduğu her şeyi altın yapan elleri misali sadece biz baktığımızda parçacık özelliği göstermesidir. Fizikçiler elektronun bakılmadığı zaman daima dalga hareketi gösterdiğini deneylerle bulmuşlardır.

Kuantum fizikçilerinin şaşırtıcı gerçeği, maddenin bölünebilir en küçük parçasına geldiğiniz zaman, ulaştığınız parçanın normal davranış göstermediğidir. Çoğumuz elektronun çekirdeğin etrafında dolaşan minik bir küre olduğunu düşünürüz. Fakat gerçek bu değildir. Fizikçilerin keşfine göre elektron bazen parçacık bazen dalga özelliği gösterebildiğidir.

Elektronlar birbirleriyle çarpıştıklarında girişim örnekleri meydana getirirler. Yani hem parça hem dalga özelliği gösterirler. Bu bukalemun özelliği bütün atom altı parçacıklar için geçerlidir. İki yada daha fazla olayın bir araya gelmesi, birlikte olması yada birbirleriyle ilgili olması "karşılaşma"dır. Yani olaylar birlikte de olabilir, ayrı yerlerde ayrı zamanlarda da olabilirler. Ama yine karşılaşırlar.

Eşzamanlılıkla ilgili Golden Scrobe, Mum kokusu, Saraydaki Domuz örneklemelerini duymuşsunuzdur. Gece gördüğümüz rüyanın ertesi gün yaşanması da İç dünya dış dünya çakışması örneğidir. Her şey birbiri ile bağlantılıdır ve bütündür. Biz bağlantıyı göremediğimiz için rastgele olduğunu varsayabiliriz.

Kraliçenin domuzları, öğretim görevlisi profesörün kafa kesilmesi rüyaları benzeri... Aslında karşılaşma olayları tek bir el tarafından yapılan bir operasyondur. İki kibrit çöpünün aynı anda atıldığını düşünün aşağıda izleyen biri a nasıl rast geldi diyecektir. Aslında tek bir el o çubukları bıraktı. Ama biz farklı yerlerde farklı zamanlarda oluyor gibi izledik. Karşılaşmanın dinamiği budur. Kibrit çöpleri farklı olayları simgeleyebilir ama hepsi başlangıç itibari ile aynı merkeze bağlıdır. Aynı el tarafından atılmıştır. Doğru yorumlamayı başarabilirsek basımıza gelen her şeyin bir anlamı vardır. Tabii ki abartıp insanı paranoyaya

götürecek sınıra vardırılmamaya özen göstermek esastır. Akışa bırakılmalıdır biraz. Jung karşılaşmaları sadece rastlantısal olma özelliğinden çıkarmak için senkronizasyon yani "sekronisite" terimini bulmuştur. Yunanca kökenli bu kelime, eşzamanlı aynı anda olan demektir. Çünkü Jung karşılaşmalarda senkronizasyonu, karşılaşmanın rastlantısal olmadığını belirtmek için kullanmaktadır.

Jung'a göre yaşamlarımızdaki olaylar ve dünyamızın örüntüleri anlamlı şekilde birbirine bağlıdır. Ve bu anlamlı karşılaşmalar bizi olayların saklı düzenine götürür. Gerçeğin saklı düzeninde zihin ve madde arasında hiçbir ayırım yoktur. Günlük hayatta deneyimlediğimiz içsel dışsal ayırımı, daha derin realite de geçerli değildir. (Yoktur) Senkronisite; Biz göremesek de iç ve dış dünyanın, düşüncelerle hayatın, anlamlı ve nedenli çakışmasıdır. Düşünce ve niyet etkilidir. (Rezonans kanunu) Jung'a göre Eşzamanlılık; "Aynı veya benzer manaya sahip iki veya daha fazla nedensel açıdan ilişkisiz olayın, zamandaki örtüşmesidir. "Tesadüfler çoğaldıkça ve benzerliği daha da kesinleşip büyüdükçe, artık salt talih olarak düşünmemek gerekir. Fakat nedenli bir açıklama yokluğundan, onlar manalı

düzenlemeler olarak düşünülebilir.” Farklı ve uzak noktalarda meydana gelen olaylar aslında tek bir hareketin sonucu olabilir. Bir gözlemci onu çok farklı yerlerde, farklı zamanlarda oluyormuş gibi anlayabilir.

Kuantum fizikçisi David Bohm’a göre, rölativ ve Quantum fiziği ortak “bütünlük” perspektifini paylaşıyor. Cosmos bir bütündür, bir boşluk değil. Bir resmin kendisiyle dolu olduğu gibi, kendisiyle doludur. Ön plan ve arka plan bölgeleri vardır, fakat resim tuvali süreklidir.

Bohm’a göre evrenin aslında iki yüzü vardır, daha kesin konuşmak gerekirse, iki düzeni vardır. Biri günlük realiteden bildiğimiz, fizik dünyaya karşılık olan “açık düzen”, diğeri daha derin ve temel olan “örtülü düzen”. Örtülü düzen engin bir holo harekettir. Zamanda ve uzayda zaman zaman kendisini açığa çıkardığında biz bu hareketin sadece yüzeyini görebiliriz.

Eşzamanlılığın kendisi bütünlüğü, bu nedenle de, nedensel olarak bağlantısız olayların ilişkilerini ima eder.

BİZİM İÇİN EŞZAMANLILIK, GELENEKSEL ZAMAN VE DOĞANIN DERİN İZLERİNİ TAŞIYAN, NEDENSELLİK, İÇ VE DIŞ KAİNATLAR ARASINDA ASKIDA DURAN BİR AYNA, TÜM ŞEYLERİ BİRBİRİNE BAĞLAYAN BİR DANS GÖREVİ GÖRÜR. EŞZAMANLILIĞI BAŞLANGIÇ NOKTASI ALIRSAK; EŞZAMANLILIK MADDE VE ZİHİN, FİZİK VE RUH DÜNYALARI ARASINA GERİLMİŞ BİR KÖPRÜNÜN İNŞASINI MÜMKÜN KILAR.

Kainatta olan her şey bir başka şey tarafından neden olunmuştur. Gerçekten de tüm kainatın kendini bireysel olaylarda ifade ettiği veya ortaya koyduğu söylenebilir.

Bu global bakış açısıyla doğanın içinden ortaya çıkan manalı olaylar olarak eşzamanlılığı kabul etmek mümkün olmuştur.

Gerçekten cesaretimiz varsa yaşamın bütünü bir oyundaymış gibi yaşamak mümkündür. Bu uçarı yada diğerlerine karşı şefkatsizlik olma anlamına gelmez. Kendimize ve dünyaya doğru bir ışık, güven veren ve açık bir tavır taşıma insanın son yargılanmasını tasvir eden bir Mısır papirüsünde ölünün kalbi büyük bir terazinin kolunun bir ucundaki kefededir. Terazinin diğer kefesinde ise bir tavus kuşu tüyü durmaktadır.

Sağ tarafta eğer ölü sınavı geçerse onu almaya hazır yer altı tanrısı Osiris durmaktadır. Mesaj nettir. Aydınlanın!

Kalbin yargısından geçmek için, bir tüyden daha hafif olmak gerekmektedir. Tüyden hafif olmak... Ağırıklarımızdan kurtulabilmek... Bir kapıdan geçmeye çalıştığımızı imajine edin. Ellerimizdeki koca koca bavullar, çantalar, paketler... Üzerimizdeki kalın giysiler yüzünden sığamıyoruz. Geçebilmenin yolu nedir? Bırakmak!

O koca bavulları... Öfkeyi... Yargıları... Kıskançlıkları... Kibri... Alınganlıkları... Kolay mı, tabii değil. Ama çaba... Bir kere karar verir ve samimi bir şekilde bu yolda devam ederseniz. Her şey ilerlemenize yardım için işbirliği yapmış gibi görünecektir. Sanki iyiliksever bir irade size işaret veriyor, yardım ve kararlar almanıza, doğru yola dönmenize destek oluyormuşçasına her türden küçük rastlantılar başınıza gelir. Rezonans Kanunu benzer benzeri çeker. Size yardımcı olacak şeyleri, insanları, kitapları ve şartları kendinize çekersiniz.

Eşzamanlılığa karşı oyuncu bir ruh hali benimsemek, ruhların rehberi tarafından götürüldüğümüzü bilerek aydınlanma ve rastlantının akışının götürdüğü yere gitmek anlamına gelir. Ancak tabii ki bu basımıza gelen her tesadüfi olayı, ilahi bir hareket kabul ederek kendimizi dosdoğru rastlantının yoluna atmalıyız anlamına gelmez. Dikkatli ve uyanık olmaktan söz ediyoruz. Objektif gözlemle sembolleri yakalamaktan, işaretleri okuyabilmekten.

Eşzamanlılık; bu konferansta, onlarca kitapta, yüzlerce makalede ve başka yerlerde onu anlayabilmek için gösterdiğimiz çabaların ötesinde, hala bir bilinmezi içermektedir. Kuantum fiziğindeki süreçler gibi eşzamanlılıklarda bizimle varlık hakkında, anlaşılmayan bilmecelerin diliyle konuşmaktadır. Bunlar ilke olarak bile, akılsal çözümleri olmayan bilmeceleri, Zen koanlarını anımsatmaktadır.

Koan ,zen budizmi öğrencilerine meditasyon yapmaları için ödev olarak verilen ve mantıksal çözümü olmayan problemdir. kelime anlamı "umumi kayıt" olan koanlar genellikle ünlü ustaların menkıbeleri tarzında gelir. Koanlar zihin ve egonun sınırlarını kırmak ve sezgisel bir aydınlanma parıltısını doğurmak amacıyla düzenlenmiştir.

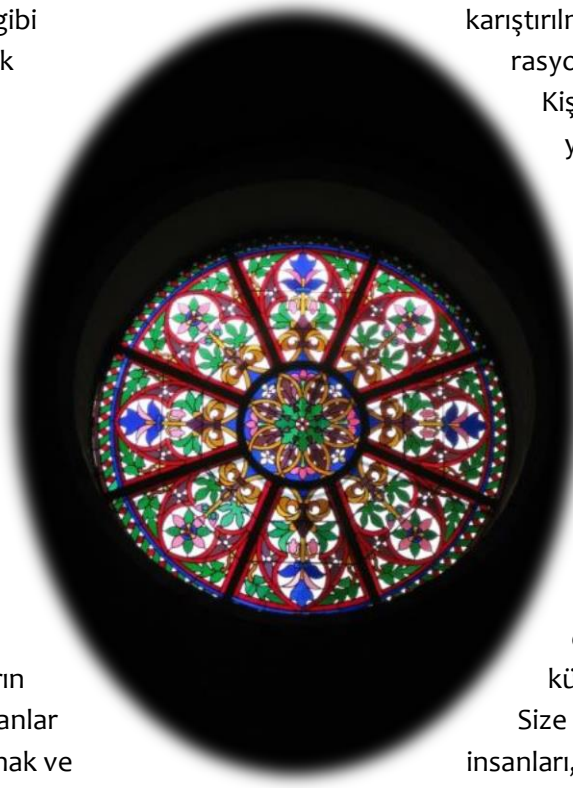
"Hiç kimsenin olmadığı bir ormanda bir ağaç devrilse ses çıkar mı?"
İki elin çıkardığı ses alkıştı. Peki bir elin çıkardığı ses nedir?
"Evren ortaya çıkmadan önce yüzünün görünümü nasıldı?" gibi Koanlar zen öğrencisini demir boğayı ısırmaya çalışan pire durumuna sokar.Yapılamaz! Pire büyük bir hayal kırıklığıyla, bilmecemsi gerçeklik karşısında vazgeçmek zorundadır.

İmkansız görevine kilitlenmiş pire gibi, biz de eşzamanlılıkla karşılaştığımız zaman, nüfuz edilemeyen bir duvarla yüz yüzeyiz.Kuantumun gizli gücünün dalga işlevi olasılığını açıklamaya çalışırken olduğu gibi, havada kalan açıklama planları çizebiliriz fakat sonunda yavaş yavaş bilmecenin derinliğine doğru çekiliriz.

Eşzamanlılığın kaçınılmaz olarak ima ettiği, kozmosu ardında bir teleolojinin (Amaçlılık İlkesinin) yarattığıdır. Eşzamanlılık bize bu düzeni hatırlatıyor ve içine girmemiz için işaret ediyor. Bu eski Yunan ve Roma'nın klasik dünyasının geniş ölçüde inandığı, evrene rasyonel bir zihnin atfedildiği, evrensel düzen fikri, Logos ile karıştırılmamalıdır. Sonunda amaç rasyonel zihinle kavranılamaz. Kişinin bütün varlığıyla yaşanmalıdır.

Bir kere karar verir ve samimi bir şekilde bu yolda devam ederseniz. Her şey ilerlemenize yardım için işbirliği yapmış gibi görünecektir. Sanki iyiliksever bir irade size işaret veriyor, yardım ve kararlar almanıza, doğru yola dönmenize destek oluyormuşçasına her türden küçük rastlantılar başınıza gelir. Size yardımcı olacak şeyleri, insanları, kitapları ve şartları kendinize çekersiniz.

Eşzamanlılığa karşı oyuncu bir ruh hali benimsemek, ruhların rehberi tarafından götürüldüğümüzü bilerek aydınlanma ve rastlantının akışının götürdüğü yere gitmek anlamına gelir. Ancak tabii ki bu basımıza gelen her tesadüfi olayı, ilahi bir hareket kabul ederek kendimizi dosdoğru rastlantının yoluna atmalıyız anlamına gelmez. Dikkatli ve uyanık olmaktan söz ediyoruz. Objektif gözlemle sembolleri yakalamaktan, işaretleri okuyabilmekten.Eşzamanlılığın verdiği ders, onun açıklıkla kavranması gerektiğidir.

Zihin, daha fazla kontrol ve kendini tatmin etmek için kozmos üzerinde, bir kaldıraç gücü olarak kazanabileceği bir dayanak bilgiyi araştırır fakat eşzamanlılık kendisinin böyle kaba bir biçimde kullanılmasına izin vermez.

Pire gibi, sonunda anlaşılmaz şeylere nüfuz etme çabamızdan vazgeçmek ve hakim olamayacağımız, boyun eğmemiz gereken gerçeğe teslim olmak zorundayız. Bu gevşeme ve esneme, kaderin doğallıkla akışına imkan tanımada ve bizi yıkayıp merhametle taşımasına izin verme anlamına gelir.

Egonun ısrarcı, küçük isteklerinden daha büyük bir katılım alanı için fedakarlık etmek zorundayız. Sezgide rehberliği bularak ve mantığı efendiden çok hizmetkar haline getirerek, alçakgönüllülüğü ve mizahı öğrenmeliyiz.

Kontrol kişisel, teslimiyet ruhu ise kişiler üstü bir deneyimdir. Teslimiyet yoluyla varlığımızın içinden akan ritimlerle beraber hareket etmeyi öğreniriz.

Birliğin parçası olmak... Ahenkte olmak... Bir olmak...

Senin iraden olsun!

En yakınınızda olan birine “Şuurlu musun?” diye sorduğunuzda alacağınız ilk cevap “Elbette”, “Kesinlikle”, “Tabii ki” olacaktır. “Hayır değilim” diyecek birini bulmak zor olur. Şu an kendi kendinize de aynı soruyu yönelttiğinizde aynı cevaplar düşecektir zihninize. Bu cevaplar ilk anda dile gelen otomatik cevaplardır ve ne kadar şuurlu olduğunuz bile meçhuldür. İşte tam da buradan bakabilmeliyiz şuura, bu sorudan ne anladığımızdan ve verdiğimiz cevaba göre bir yol çizmeliyiz.

Bir gün mesai bitiminde, ofiste beraber çalıştığım bir arkadaşım metrodayız. Dedim ki “Sen şuurlu bir varlık mısın?” Önce birkaç saniye gözlerimin içine baktı ve belki de konuşmanın nereye gideceğini anlamlandırmaya çalıştı. “Evet, şuurluyum” dedi.

“Peki, şuurlu olmak sence ne demek?” dedim. “Kendini bilmek” dedi. “Peki, kendini biliyor musun?” dedim. “Elbette” dedi. Ardında kocaman bir bilgi okyanusu olan “Kendini Bilmek”, sadece iki kelime ama yüzyıllardır insanoğlunun üzerinde çalıştığı bir kavram. Öylece, dilimizden kolayca çıkabiliyor.

“Ya bildiğimizi zannediyorsak? Biraz bu konuda düşününce aslında kendimizi bilmediğimizi ve sadece öyle olduğunu düşündüğümüzü fark ettiğimizde bakış açımızın değişebileceğini söylesem” dedim. Önce şaşkın bir ifade ile baktı. Tam olarak anlayamadığı belliydi.

Zaten anlamasını değil de, şuuruna bir kırıntı serpiştirmeyi hedeflemiştim. “Örnek verebilir misiniz?” dedi. “ Bir koca günü ve bu koca gün içerisinde kendimizi düşündüğümüzde, verdiğimiz tepkilerin, duyguların ve düşüncelerin farklılığı, daldan dala atlayan bir maymun gibi değişkenlik gösteren zihnin, bir dakika önce

başka bir şey iken, bir dakika sonra farklı bir halde olmasının farkında mıyız?

Tüm bu tepkileri ne kadar farkındalıkla yapıyoruz? Yoksa, hepsi otomatik midir?

Mekanikliğifark

edebildiğimizde şuura da yeni bir pencereden bakabilecek olmaktan, yürürken, yemek yerken, çalışırken, konuşurken tüm bunları farkındalıkla yapabilmekten, mekanikliği bırakarak dikkat ile yol almaktan, var olan potansiyeli kalıpların dışında kullanabilmekten bahsediyorum.” Şuur, aldıklarımızı

uygulayabilme farkındalığıdır. Öğrenilen entelektüel bilginin, kütüphane rafına kaldırılmış kitaplar gibi tozlu kalmasından ziyade o kitaplardaki bilgilerin günlük yaşantımızda deneyimlenmesidir.

Karşılaşılan olay örgülerinde, o bilgiyi çağırabilmektir. İlla ki

çok büyük olaylar olmasına da gerek yoktur, günlük akışta karşılaştığınız her şey, yaptığınız her hareket bu şuur parçasını taşıyabilir. Olaylara bu algı ile baktığımızda -ki bunun en kıymetli cevheri dikkattir- şuur kanallarımızı açabiliriz. Önümüze çıkan herhangi bir olayda, tepkiyi vermeden önce bir an öncesi ve bir an sonrasını an’da düşünmek, sonrasında da olumlu yada olumsuz uygun olan tepkiyi verebilmek şuuru barındırır.

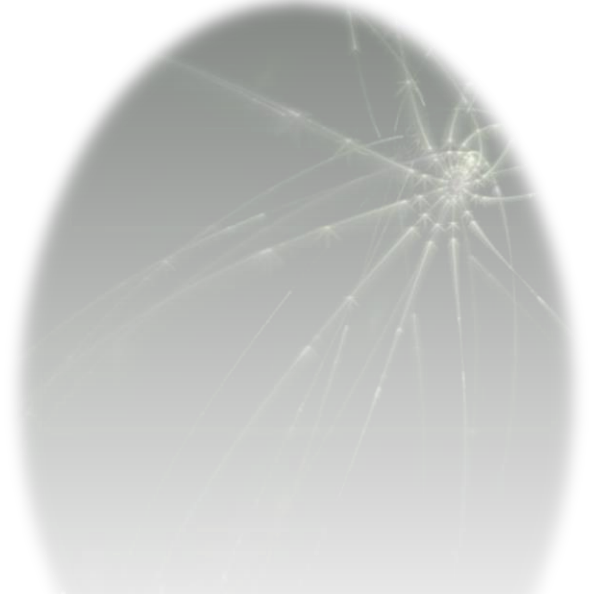

Mekanik olduğumuzda olaylar bizi yönetir, ancak şuuru katabildiğimizde biz olayları yönetir hale geliriz. Yaşantımıza şuuru katabilme olgusunuidrak etme niyeti ile çalışmaya başladığımızda, “kesinlikle şuuruyum” diyen bir varlık iken, önce içimizdeşuurun yokluğunu fark ederiz. Sonra yavaş yavaş bir bebek gibi içimizde büyütebileceğimizi görür ve bunu deneyimlemeye başlarız.

Olaylara bakışımız bu yönde ilerledikçe, her defasında daha da fazla tutunacağımız bir şey oluşur. İçsel bir istek ve çaba yükselir. Olaylara, insanlara, nesnelere, duygulara, düşüncelere ve hareketlere bakışımız değişmeye başlar. Hepsi şuur parçasının gelişmesi ile mümkün olur. Geliştikçe de hep daha geniş olan başka bir algıya doğru ilerlenir. Sonsuzdur bu algı, sonu var mıdır sorgulanmaz ama bu akışta yükselerek ilerlemek besler bizleri.

Hepimizin kendine ait, kendine özgü cümleleri vardır. Nasıl tanımlandığından ziyade, söylendiğinde karşıdakine dokunabilmesidir önemli olan.Bu cümleler gerçekten kalpten geldiğinde, yaşanmış, tecrübe edilmiş gerçeklerin ifadesi olduğunda, o zaman karşımızdakini çok derinden etkiler. Karşı tarafın şuurunda bir şimşek gibi çakar ve kalpten kalbe bir köprü kurulur. Her hikayenin, her paylaşımın kendi içinde bir dinamiği bulunur ve gerçek samimiyet ile aktarıldığında insanın kendi de, çevresi de o tesiri hisseder.

Kalpten ve samimiyet ile yapılan her şey şuur parçası taşır ve yukarının ipine tutunmayı sağlar. İşte tam da bu yüzden kıymetlidir. Şuuru gerçek anlamda anlayabilmek için, içimizde onu yeniden inşa edeceğimiz bir boşluk yaratmalıyız. Bu boşluk belirsizlik anlamında değildir. Bu boşluk, yeni olana kabımızda yer açabilmektir. Çünkü yeniyi idrak edebilmek ve algılayabilmek için onu dolduracağımız yeni bir alana ihtiyaç vardır. Belki bu konuda önyargılarımızı, şüphelerimizi bırakarak temiz bir sayfa açmayı başarabilmektir. Çünkü gerçek dediğimiz şey o boşluk ile birlikte içimizde yükselecektir. Ve bu, denemeye değecek eşsiz bir tecrübedir..

Şüphecilik her türlü bilgi savını kuşkuyla karşılayan, bunların temellerini, etkilerini ve kesinliklerini irdeleyen ayrıca, aklın kesin bir bilgi elde edemeyeceğini, hakikate erişilse dahi sürekli ve tam bir şüphe içinde kalınacağını, MUTLAK'a ulaşmanın mümkün olmadığını savunan bir felsefi görüştür.

Şüphecilik giderek artış gösteren aşırı şüphecilik ilişki sorunlarına neden olup kişiyi yalnızlaştırıyor. Obsesyon, paranoya ve depresyon gibi hastalıkların eşlik ettiği şüphecilikte kıskançlık tipi şüphecilik öne çıkıyor.

Kişiyi nefes alamaz hale getiren ve sosyal yaşamı dağıtan şüphecilik ilişkileri de dinamitleyen bir özelliğe sahiptir. Öz güven eksikliği yaşayan kişilerde görüldüğü gibi kendini aşırı beğenen, eleştiriye kapalı kişilerde sık rastlanıyor. Şüphe veya kuşku bir insanın bir olay karşısında duyduğu emin olmama duygusu ve güvensizlik duygusudur. Şüphenin en genel tanımı ise inanç ve inançsızlık arasında kalan duygudur. Şüphe benzer ve denk olmak, birbirine benzemesinden dolayı iki şeyi birbirine karıştırmak; belirsizlik, karışıklık ve kuşku gibi manalara gelir.

Şimdi, şüpheli "ben"leri ele alalım: Bu benler, içimizde en tehlikeli olanlar arasındadır. Bir insanı kendi tesirleri ile sarma konusunda olağanüstü güce sahiptirler. Entelektüel merkezde sunumları çok incedir. Hafızada ve düşüncede şeylerin düzenini değiştirirler ki böylece her şey diğer her şeyi doğrulasın ve desteklesin. Bu şekilde organize zihinsel bir sistem inşa ederler. Gerçekliğin değil sahteliğin sistemi...

Duygusal merkezde kıskançlıktan ya da gıpta etmekten ya da intikamdan ya da nefretten ayrı olan kendilerine özgü hisleri uyandırır ve tüm yıkıcı duygular gibi garip bir heyecan verirler.

Aynı zamanda da gizli gizli hareket etmeyi bedensel hareketlerinin garip sessizliğini arttırarak hareket merkezi üzerinde de eylemde bulunurlar.

Şüphe her şeyi en düşük planda alır ve bu yüzden kutsal kitaplarda da bahsedilen her şeyin ve herkesin en kötü yönünü görmeye karşılık gelen "Kutsal Ruha karşı günah" ile çok yakından bağlantılıdır. Dikkat edilirse aktif haldeyken şüphe "ben"leri, fısıltıyla yapılan vesveselere düşkündürler.

Bu benleri fark edebilmenin en sağlam yolu ŞUURLU bir şekilde yaşamaktır. Bütün bir hayatımız boyunca bu "ben"lerle yaşamış ve kendi üzerimizde çalışmalarla, kendimizi gözlemleyerek, şuurlu bir halle fark ederek o "ben"lere rıza göstermeyebiliriz, inanmayabiliriz.

Kendi üzerimizde çalışmak yeni bir yaşam şekline girmek yani şuurlu şekilde yaşamaktır. Şüphe, iftira, kin, intikam, gıpta, kuşku, kıskançlık gibi benlikleri hayatının sonuna kadar fark ederek çalışılmalıdır. Bu benliklerin peşinden gitmemenin, bizim buna ihtiyacımızın olmadığını fark etmek yeni bir hayatın gündeğümü gibidir. Işığın artık karanlığa kendini göstermesidir. Bu "ben"lerin artık "ben" olmadıklarını, biz olmadığımızı şuurlu bir biçimde fark ederek hatırlamalıyız. Onları "ben" olarak aldığımızda örneğin kaldırmaya çalıştığımız kalasın üzerinde durduğumuzu fark etmemek gibi... Kendi yolumuzu kendimiz kapatmayalım.

Çalışma, kişiliğin hepsinin kendisine "ben" dediği ve farklı zamanlarda sorumluluğumuzu alan çok sayıda egodan oluştuğunu öğretir. Böylece hayatımız içimizde ve üzerimizde yaşayıp bizim tarafımızdan tam tanınmadığından, kendimiz zannederiz ve yanılırız. Çalışma fikri, kişiliğin dışında duran ve kişilikteki bütün "ben"lerin fotoğraflarını çeken büyük bir "Gözlemleyen Ben" yaratmakla ilgilidir. Hayatımızın, diyaloglarımızın. Mimiklerimizin fotoğraflarını

ekersek gözlemleyen ben bir o kadar daha gl hale gelir.

Eski hayatın zorlama ve alışkanlıklarından özgürleşmiş, yeni bir hayata girme şansına daha fazla sahip oluruz. Başlangıçta “ben”lerin fotoğraflarını çekmenin g olduğu, giderek daha açık hale gelir. Bunun sebebi onların bizim üzerimizde ki hipnotik gücüdür. Çünkü bu “ben”lerin türlere ayrıldığını hatırlamalıyız. Bir şüphenin bir çok benleri oluşturduğunu hatırlayalım. Bu şüphe, onların içsel ipnotize etme daha büyüktür.

Öyle ki bir insan, objektif ve gerçek durumundan tamamen ayrı olarak kendi uydurduğubir içsel dünyada yaşamaya başlar. Her “ben” onunla zdeşleştiğimizde, kendimiz sandığımızda, içine girdiğimiz küçük bir dünya yaratır sanki... Fakat şüpheci “ben” lere rıza gösterilirse ve irade tarafından beslenirse, tüm içsel yaşamımızı istila edip onu başka bir dünya, sürekli bir cehennem dünyası halinde organize eder.

Gözlemleyen Ben’in gözlemlediği şeyle zdeşleşmeme gücü, gözlemlediği “ben” nin türüne göre değişir. Hepimiz bunu fark etmeliyiz. Kıskanç ve kinci “ben”lere ya da gıpta eden “ben”lere benzer şekilde, şüpheci “ben”lerin ipnotize etme gücü öylesine güçlüdür ki bizleri yanıltır. O yüzden “gözlemleyen ben” i oluşturup objektif bir bakışla, dikkat ile “ben”leri gözlemlemeliyiz.

Kendi üzerimizde çalışmak, “mekanik-robot” gibi bir şekilde yaşamaya karşı çıkmak demektir. Kendimizi gözlemlediğimizde, bizi avlamış, bütün hayatı boyunca kölesi yapmış içimizdeki farklı “ben”leri gördüğümüzde çalışma başlar. Fakat bir “ben” olduğumuzu hayal ediyorsak, bu imkansızdır.

Yaptığımız gözlemler, hedef edinmemizde bize yardım ederler. Çalışma hafızası yaratmaya başlarlar. Gelecek sefer olay gerçekleştiğinde bir alarm zilinin duyulmasına sebep olurlar. Gelecek sefer aynı şeyi daha derinden gözlemleyebiliriz. Bu da bizde şuuru arttırır. Gözlemlerimiz, varlığımızı görmemize yardım eder. Kendini gözlemlemek, kendini hatırlamak, varlığın

değişmesi ve şuurlu bir halde yapabilme; bunlar bir çalışmadır.

Kendi üzerimizdeki çalışmaları, insanın değişebilmesinden önce şuur artışı olmalıdır. şuurlu bir insan kendini bilir. Mekanik bir insan ise kendini hayal eder. Kendimizi göremediğimiz şeyleri başkalarında görmek şu söylenebilir.

“İnsan, insanın aynasıdır, biz birbirimiz için aynayız.” diyebiliriz. Kendini gözlemlemenin amacı, kişinin kendinin daha çok şuuruna varmasıdır. şuurunda olmadığımız herhangi bir şeyi değiştiremeyiz. Kendimizi gözlemleme gereklidir. Kendimizin içsel karanlığına bir ışık ışınının süzülmesine izin vermeliyiz. Bu ışık ışını şuurun ışığı anlamına gelir. Dr. Jung’tan bir alıntı “Kendimizde kabul etmediğimiz şeyleri başkalarına yansıtırız.” Başkalarında grdklerimizde bir çalışmadır. Çalışmada, işte bu nedenle bir insanın değişebilmesi için şuur artışının gerektiğini bilmeliyiz.

Çalışmaya göre güneşin yeryüzüne ektiği kendini geliştiren bir deneyin tohumlarıyız. Bu gezegene gelmiş ama daha yüksek bir zekanın (Güneşin) ürünleri olduğumuza göre herhalde tohum olarak kalmaya niyetimizin olmaması gereken bir durumdayız sanırım.

Tohum nedir en basit anlamıyla; bir meyve beklentisiyle ekilir, bir amaç vardır ortada, kendindeki sıkıştırılmış tüm yazılımı geleceğe aktarma eğilimindedir tıpatıp aynı olarak, kendinden başka bir kendi yaratmak için ,tabi filizlenebilirse ,şartları doğru kullanabilirse, her tohum meyve olacak diye bir kaide yoktur.

Biz insanoğlu, bedenlerimiz içine hapsedilmiş ruhun temsilcisi olan varlıklarımızla; beden-dünya-geçmiş yaşam-atalar yapışan ve çözümlenmeyi bekleyen her ne var ise bunların kompleks tohumları olarak can bulduk bu topraktan ama mükemmel bedenlerde. Ne yapıyoruz halen tohum halde miyiz yoksa cesaretimiz var mı bu beden denen kabuğu kırıp ilerisine gitmeye kim bilir! Tabii içimizdeki O ses bilir, KULAK VERMEYİ BECEREBİLİRSEK!

O Tohumun menşei sonsuz bir yerlerden geliyor her birimizden farklı meyveler çıkıyor, eğri bögürü sağı solu yamuk , ne zaman o tohumdaki kaynağa gidersek sanırım o vakit tüm insanoğlu eşsiz olan bir yandan da kıyaslamaya gerek olmaksızın verebilmenin,bizi buraya gönderip içimizi bu yaratma ve sonsuz olma aşkıyla dolduran gibi, kusursuz yaratabilmeyi becereceğiz.

Bence tohum olmaktan da öncesine bakarsak, evet içimizdeki öz aynı, benliklerle örtülen ama çıplak bırakırsak yaşamı sonlanacak bir özü herkesin giydirışı bir başka herkes kendi modasını yaratıyor nitekim!

NE ZAMAN SADELEŞİRSEK(BIRAKABİLİRSEK) O ZAMAN BELKİ GİTMEZ GEREKEN YOLDA BİRER ADIM ATMIŞ OLACAĞIZ...

